

RHYZELIUS, ANDREAS OLAVI

En på sin barnsäng afsomnande
barnamoders wälgrundada salighet, til
grafwård öfwer wäläreborna och
dygderika, nu hos Gud saliga, fru Anna
Catharina Drysén, lectorens vti kongl.
gymnasio, herr mag. Joh

1739

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
  - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
  - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
  - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

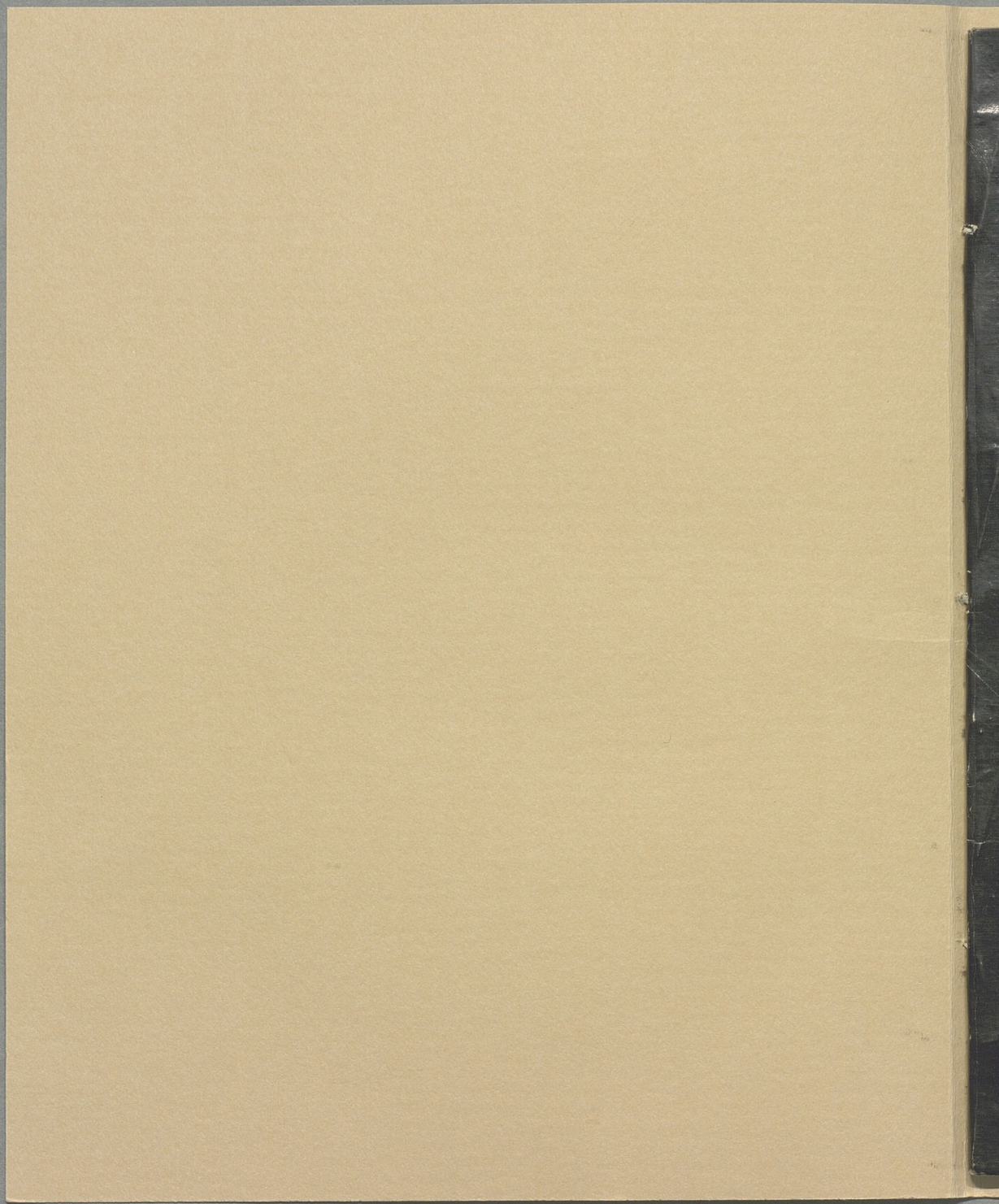
Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

DRYSEN, A.C.

Ex. A

To Saml
Lekred
Lake 1900
1700-1829

I Jesu namn!
En på sin Barnsång
Affommande Barnamoders
Sålgrundada Salighet,

Til grafwård
Swer

Sålåreborna och Sogderika,

Tu hos GUD saliga,

S R S

ANNA CATHARINA

DRYSEN,

LECTORENS vti Kongl. Gymnasio;

Herr Mag. JOHANNIS
SPARSCHUCHS

Kiärelskeliga Sustru,

När hon, som then 19. Februarii, och altså på nionde dy-
gniet ester ett wålsignadt barnafödande, sachtmodeligen på
sin barnsång affommat hade, blef, på then 23 i samma
månad, år 1738, vnder en förnäm och folkrif Försam-
bling, vti Linköpings Domkyrko, hos sina sa-
liga föräldrar begrafven;

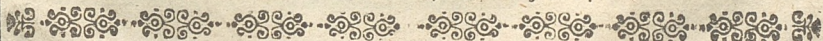
Föreståld

Vti en enfallig litpredikan

Af

ANDREA OL. RHYZELIO,

S. S. Th. Doct. och DomProbst.

Tryckt i LNARSPING, År 1739.

Herren Theologiæ LECTOREN

Och

Kyrkoherdan wid Landeryds Præbende - Pastorat,

Hög-Ärewürdiga och Höglärda

Magistro

JOHANNI SPARSCHUCH,

Samt och

Hans lifla, arwicka och strart efter födslen mo-
derlösa k. Son,

HERN

LAURENTIO SPARSCHUCH;

At then förre må, efter sin åstundan och vpsåt, hafwa tilfelle
til at offentliggen betyga then kärlek och heder, som han
finner sig skyldig sin i lifstiden aldraktärasta wän och
Maka, jämwäl efter hennes dödd;

Och at then sednare må framdels, ther Gud vinner honom
lefwa, hafwa anledning at förnimma, hwad för Guds
fruchtig och dygdarik Moder han haft och i sin
spådafta ålder genom döden hafwer mist;

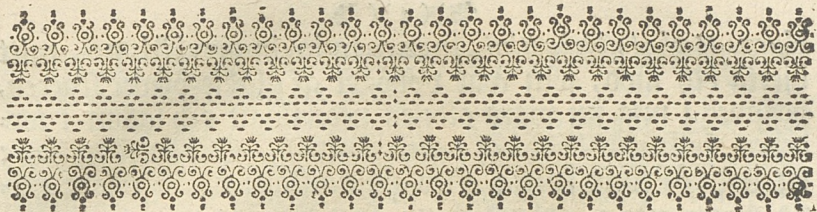
Öfwerlemnas och tilskrifwes nu omsider,

d. 19 Jul. år 1739,

Thenna mycket korta och enfalliga

Likpredikan.

GUD, wår Herras Jesu Christi Fader, barmhertighetenes Fader och all hugswalelses GUD, som of hugswalar i all bedröfwelse, han hugswale of nu så, at wi kunne hugswala them, som äro i bedröfwelse, med then hugswalelse, thermed GUD of hugswalar! thet önske wi of inbördes allesamman, i GUDS Faders, Sons och then H. Andas namn, Amen!

Förberedelsen.

A! min dotter, tu gör mig en hjertans sorg och bedröfwar mig. Med thesa jemnerfulla ord utgöt sitt hjertans häpenhet och ångslan then Israëlfiske försten och domaren Jephthak, när han med seger öfwer GUDS folks fiendar, Ammons barn, til sitt hus i Mispa hemkom, och honom med pipande och danthande mötte hans enda barn och dotter, then han med ett obetencksammt löfte hade dömt til at blifwa brenncoffer. **HERRANOM: A!** sade han, min dotter, tu gör mig en hjertans sorg och bedröfwar mig ^{a)}. Emedan Apostelen Paulus ^{b)} räknar thessa Jephthak ibland G. Testamentets troshjeltar, så böre wi icke sleppa thesa ord, med mindre wi therwid gifwe acht på (I), **Huru han sig beklagade:** Med sådana ord, thermed han gaf tilkenna sitt hjertats innerliga förkrostande och hjertkrenckande ångest, sågandes först: tu gör mig en hjertans sorg.

A 2

He-

a) *Judic.* II: 35. b) *Hebr.* II: 32.

Hebr. *Hachréa hibratini*, incurvando incurvásti mé, mitt hjerta och mod, som war uphögd af glädje öfwer segeren, besimmes i mig nu wara aldeles nederlagit och såsom i jordens stofft nedbögd och nedertrampadt. Sedan sade han: tu bedröfwar mig; efter Hebraiskan: tu äst ibland mina *Perturbatores*, ibland them, som förstöra min sinnes ro, och göra mig orolig, besört och genomångslig. c) Si, så, med sådana ord beklagade sig Jephthak, innesfattandes theas mening vti thet litla klago- och ömkans-ordet *Uj*, ach! we mig, min hjertans ångest är stor, min sorg är hjertkrenskande. (2), Swaröfwer han sig så beklagade och jemrade. Jefe theröfwer, at dottren med spel och dants honom mötte, och således sin fader hedra och fågna wille, samt thes med sin glädje öfwer Faderens seger och heder betyga; utan theröfwer, at han ett så obetencksammt löfte gjort hade, i kraft af hwilket han moste se sin dotter blifwa ofrad *HERranom* til brenneoffer. Thenna orsak til sin klagan och hjertångslan tilstod han sielf, när han näst efter the anförda orden sade: **Ty** jag hafwer öpnat min munn in för *HERranom*, och kan icke falla thet tillbaka. Han hade, när han drog til strids emot Ammons barn, in för *HERranom* gjort thet löfte, at om *HERren* wälsignade honom med seger, at han komme igen med frid, så skulle, hwad helst vtu hans husdör komme honom emot, han thet ofra til brenneoffer d). Thet är lett at finna någon obetencksamhet vti thetta löftet; men dock mycket lättare at finna, huru besört, håpen och ångslig Jephthak motte blefwit, när han såg at dotteren honom kom til mötes och besimnade, huru han, i följe af sitt gjorda löfte, moste henne ofra til brenneoffer, och således warit sielf wällande til sitt enda barns och k. dotters död och aflifwande. Thetta gick honom så til hjertat, at ångslan ther öfwerflödde och upfyltte hans munn med thesa jem-

c) vid. Joël. I: 15. d) Judic. II: 30, 31.

jeimerfulla ord: **Aj!** min dotter, tu gör mig en hjertans sorg och bedröfwar mig. *e)*

När jag, **HERRANS** Wälsignade och **Älskelige**, wender mina ögon och tanckar på thet för oss här framställda och swartkläda lif, och besinnar, at thet är then i lifstiden oss mycket kiära, nu hos Gud wisserligen och ewinnerligen saliga, Lectorstans, Fru **ANNA CATHARINÆ DRYSENS**, andalöse kropp, sumner jag mig hafwa orsak at låna domarens Jephthaks ord och säga: **Aj!** min dotter, tu gör mig en hjertans sorg och bedröfwar mig. Henne har jag, thet Gud wet, haft och hållet kiär, såsom en dotter, ej allenast för then ödmjukhet, lydighet, blygsamhet, tyfslätighet och andra Jungfru-dygder thewrti hon mognade och behagade then tid, som hon war en fosterdotter i mitt ringa hus; utan ock för then beskedelighet, ärbarhet och gudachtighet, hwarvti hon sedan så lefwat, at jag thedöfwer altid haft en hjertelig sågnad, then jag förmodat mig skolat få niuta til mina dagars ända. Men mitt hopp har bedragit mig: hon, som lenge efter mig kunnat lefwa, är för mig gången wtu dödligheten. Min misräkning och tin förbittida saknad gör, at jag döfwer tin död beklagar mig och säger: **Aj!** min dotter, tu gör mig en hjertans sorg och bedröfwar mig. Går thetta dödsfall mig så til hjertat, huru monde tå then esterlefwande Man och make häröfwer til mods wara? Efter en mycket kort, doch mer kiär och ljuflig sammanlesnad, moste han sakna then hielp, til hwilken han med all trygghet sig hålla kunde *f)*; se then hustrun bäras död af huset, på hwilken hans hjerta kunde sig förlåta, at bergning honom ej skulle fattas, *ff)* och följa henne til grafwen, om hwilken han war försäkrad, at hon skulle och wille göra honom lust och icke ledt i alla hans lifsdagar; wisserligen hafwer han

f) Gen. 2: 18. *ff)* Prov. 31: 11, 12.

han orsak at hafwa sorg i hjertat och med munnen sig beklaga: *Å!* min hustru, min trogna maka, min idoga bohagsqwinna, min ögons lust, tu gör mig nu en hjertans sorg, och tu bedröfwar mig. Kunde thet i linda och waggan liggande nyfödda enda barnet sin misfning besinna, som thy hender genom k. moderens så tidiga fränfälle, och med orden sig beklaga, wisserligen worde man af thy hörande thema medömkans: werda rösten: *Å!* min moder, tin död gör mig en hjertans sorg, och bedröfwar mig. Hwad hörer man, hwad wenter man annat höra af enda Broderen, af fosterbarnen, af husfolket, af frender, wänner och grannar, när och fierran, annat, än thetta klagerop: *Å!* min k. Syster, wår huldahus och matmoder, wår ärade och elskada frencka, wån och grannqwinna, tu gör med tin så hastiga död of en hjertans sorg och bedröfwar of? Si, så höres här öfwer thema i sin betsta ålder och än unga år af döden på wår lagda Fru ANNA CATHARINA DRYSENS hädanförd å alla sidor, ehwart man sig wender, flagan, *aj, ach!* och *we!* Men, hörer til *J* christrogne alle, huru *J* eder skolen hålla, när *J* edra döda begrafwen; mottelig sorg skolen *J* hafwa *g*). Sörger icke såsom hedningar, the ther intet hopp, och alltså ingen tröst, hafwa *h*). Sörger; men synder icke med otolighet, knorr och mistrostan. Herren Gud wisar eder ett träd, som kan, om *J* thet ther uti setten, göra edert mycket bittra sorga och tårewatn sött *i*). Jag menar Guds Hel. Ord, som är en himmelsk tröste-källa, therwtu the bedröfwade kunna ösa watn med glädje *k*); och Guds hugswalelses bröst, hwaraf alla trösthungriga själar kunna suga sig mätta *l*). Om hwilket David hafwer bekent: thet

g) *N:o.* 401: 1. *h*) *1. Theff.* 4: 13 *i*) *Exod.* 15: 52. *k*) *Esa.* 12: 3. *l*) *Esa.* 66: 11.

thet är min tröst i mitt elende, at titt Ord;
 Herre, wedergwicker mig //); och Jeremias efter
 honom: Herre, titt ord är wår hjertas frögd
 och tröst m). Swillet ock wi besanne, när wi sunge:
 Guds Ord är i wår nöd och sorg, wår säkra tröst
 och fasta borg n). Wäl an therföre! Hafwer jagej kun-
 nat annat, än med eder, I sorgande, instemma uti jemner-
 full klagan, såsom en swag menniska; så wil och bör jag,
 såsom en, then ther ibland eder hafwer trösteembetet af
 föra, lära eder, huru I skolen sätta thet af Heranom
 Gudi eder wisada tröstetrådet uti thetta edart bitra
 Maras-watn, at thetta må blifwa sött, thet är, hwad
 tröst I af Guds ord kunnen hafwa emot thetta dödsfall,
 hwaröfwer I ären bedröfwade. Gud, som är hugswalelsens
 Gud, låte sitt ord wara läro- och trösterikt i wåra hjertan;
 Han besegle både lärdomen och trösten med sin H Anda!
 Här om åkalle wi honom alle, läsande af trogna och ödmuika
 hjertan, i Jesu namn: Fader wår, som äst i him-
 blom, helgadt &c.

TEXTUS i Tim. 2:15.

D winnan warder lifwål salig ge-
 nom barnsbörden, om hon blif-
 wer i trone, och kärlekenom och i
 helgelsen med kyskhet.

Helga of, Herre, i tine samning: titt tal är samning

In

l) Ps. 119: 50, m) Jer. 15: 16. n) No. 229: 8.

Ångången.

Nå både förskreckelig och bedröfwelig dom affade Herren GUD i Paradiset öfwer then första qwinnon Eva och alt hennes kön, så liudandes: Jag skal få dig mycken wedermödo, tå tu aflat hafwer: tu skal föda tin barn med sweda ^o). För sig och sitt kön fick mannen Adam sin dom och lera; men thenne dom öfwer qwinnon, som lydt diefwulen och bedragit mannen, gick förört och war så förskreckelig at höra, som han är bedröfwelig at påtencka; (^a) J affeende på honom, som domen affade, nemligen Jehovah Elohim, Herren then treenige Guden, som hafwer macht at förderfwa kropp och siäl i helfwete ^p), emot hwilkens dom ingen menniska, man eller qwinna, hwarken kan, bör eller tör något annat säga, än thetta: **Herre, tu äst rettferdig och helig, at tu thetta dömt hafwer ^q**. (^β) J affeende på henne, öfwer hwilken then blef affagd, som war fuller Eva, som kom öfwerträdelsen ästad, then qwinna, af hwilko synden är kommen och för hwars skull wi alle måste dö ^r); men hwad hon vudsades med, thet kommer med syndaarfvet in på alla hennes döttrar, hwar och en, som i ächta stand lefwer och med lifsfrucht wälsignad blifwer, ware drotning eller then ringasta. (^γ) J affeende på domens innehåll och lydelse om mycken wedermödo efter aflandet, *barba habeb, multiplicando multiplicabo*, och om mycken sweda wid och vnder barnafödslen; then så stor är, at Gud wid henne liknar ett folks yttersta nöd, sågandes om the Babylonier: förskreckelse, ångest och werk skal komma them oppå; the skola hafwa wedermödo, såsom

en

^o) Gen. 3: 16. ^p) Matt. 10: 28. ^q) Apoc. 16: 5. ^r) Syr. 25: 33.

en then ther barn söder, then ene skal grufwa sig
 wid then andra, röd, såsom eld, skola theras an-
 sichte wara 5). Gorgeligt är, at qwinmomen, the swa-
 gasta Kiärillen, sådan hinnerliga stor wedermöda och dö-
 deliga bitter swede blefwit pålagd, och at thet naturens
 werk, som naturens Herre förordnat til menniskiornas lif
 och lifsbefremjande, är vnderkastadt sådan wedermöda
 och sweda, som ofta tilskyndar antingen moderen, som
 lifwet meddelat, eller barnet, som lifwet fädt, eller ock
 them beggom döden i helswa födelsen. Si, så war then an-
 förda Guds dom öfwer qwinmötet förstreckelig at
 höra och är bedröfwelig at påtencka, ehwad affeende
 man therwid hafwer. Men then bitterhet och galla,
 som theryti finnes, är utblandad med honung och sötna
 til hugnad och tröst emot thet, som ther förekommer sorg-
 och bedröfweligit. Til hugnad och tröst kan thet tiena (1),
 at wedermödan efter aflelsen och sweden i födslen är
 them pålagd icke af en vred Gud, utan af en försonad och
 mild Fader i Christo; ty när Gud affade domen öfwer
 Eva, hade han förwrt henne af syndafallet vprettat och vp-
 tagit til nåd genom thet första Euangelium om qwinno-
 fäden, som ormens hufwud skulle söndertrampa 6).
 Thersöre taga Gudfruchtiga qwinmor wedermödan och swedan,
 såsom af Guds sin faders hand, emot med tolamod och nå-
 ge, sågande med Eli: Han är Herren, han giöre,
 såsom honom godt tyckes 7). The kunna ock med alla
 them, som lida efter Guds wilja, om thet geller til döden,
 befalla sina själar Gudi, såsom sinom trofasta skap-
 pare 8), och förwisa sig, at han tager them i sin hand,
 ther intet dödsqwal kan them widkomma 9). (2)
 Alt theras wedermöda och swede är rettmätig och wäl-
 förstyld; ingalunda swarande emot theras syndaskuld.

3

Om

1) Esa. 17: 8. 2) Gen. 3: 18. 3) 1 Sara. 3: 18. 4) 1 Pet. 4: 19. 5) Sap. 7: 2.

Om efter syndaskulden Gud skulle fullfölja sin rätt, the blefwo förderfwade alla slätt ewinnerliga. Gud handlar icke med them efter thetas synder, ej heller wedergeller them efter thetas misgierningar ^u). Dock är wälförskyldt thet the lida; ty the hafwa arf-synd, och theröfwer syndat i alla sina dagar, och böra altså säga med then botferdiga röfwaren: Thet är rett med of; ty wi lide thet wåra gierningar werde äro ^v). (3) At Gud themed söker thetas bettring och salighet. Han får them thenna wedermödon och swedan, dels til en påminnelse therom, at the äro syndare, som hafwa intet at beröma sig af in för Gudi ^w). Och böra altså icke bannas på Eva, som dragit öfwer them thenna swåra domen; utan med sorg och blygd betencka sin egen synd, sägandes hwar för sig: Sedan jag thetta lärde weta, slår jag mig vppå lendarna; jag är til skam Kommen och blyges, ty jag moſte lida thet han: (then wedermödo och sweda) som jag tilförne förtient hafwer ^x). Dels til syndalagens dämpande i lemarna, at onda lustar ej må bringa synden til herrawelde i thetas dödeliga lekamen ^y). (4) At all thetas wedermöda och swede är allenast timelig, går snart öfwer och får sin ånda; är icke lik emot syndaskulden, eller i någon motto at lifna emot Guds barns herlighet efter döden ^z). Så the med lifwet igenom, så sannas om them Christi ord: när qwinnan hafwer födt barnet, Kommer hon sin bedröfwelse icke ihog; ty hon gläds, at menniskan är född til werldena ^a). Geller thet ock til döden för en gudfruchtig barnaföderſto; så dör hon i sin kallelse, och sweden blifwer henne en wäg til Guds ewiga rike, tit wägen ligger genom mycken bedröfwelse.

^u) Ps. 103: 13. ^v) Luc. 23: 41. ^w) Rom. 3: 23. ^x) Jer. 31: 19.
^y) Rom. 6: 12. ^z) Rom. 8: 18. ^a) Joan. 16: 21.

welse *a*), så at hon i sielfwa dödsstunden kan säga: Iefwer jag, så Iefwer jag *H*Erranom; döer jag, så döer jag *H*Erranom; ehwad jag Iefwer eller döer, så hörer jag *H*Erranom til *aa*). Si, så kunna Christna barnaföderstor hemta sig mongfaldig tröst af then förstreckeliga öfwer them affagda Guds dom: Jag skal få dig mycken wedermödo, ta tu aslat hafwer: tu skal föda tin barn med sweda. Men, som ingen tröst går öfwer then trösten för Christitrogna barnaföderstor, at the, mitt vnder sielfwa executionen af then förstreckeliga Guds dom, kunna wara förwifade om sina sjäalars ewiga salighet; så wil jag, i anledning af wår text, til Christelig undervisning och tröst, serdeles för them här sörgandom, och för Gudfruchtiga barnaföderstor, samt ock wår saligen döda, Lectorstan ANNA CATHARINA DRYSEN, til grafwård och minnestod, wid hennes graf och begrafning föreställa til at beståda

En på barnsängen affömnad Barnamoders salighet.

- I. Såsom grundad på en oryggelig hufwudpelare, och
- II. Såsom vnderstödd af fyra wål påfada hörnestenar.

VOTUM

Tu ware *H*Erren GUD of blid och stene of swaga, som al
altid bryte och i synd falle;

Zan giöre of hielp och bistånd med sin mechtige högra hand,
therom bedje wi nu alle.

Zan låte wår werk med of gå wål, ehwad the höra til tropp
eller siäl,

Så wilje wi honom ära, til ewig tid hans loff bära.

Tungo, minne, hog och sinne &c.

B 2

Mf

a) Act. 14: 22. *aa*) Rom. 14: 8.

Afhandlingen.

Hans täcka och kiära Rachels äminnelse, som dödde i barnsäng efter sin Benoni och hans Benjamin, skulle blifwa hos efterkommanderna i wälsignelse, reste Patriarchen Jacob up en wård öfwer hennes graf *eu*), hwilken Rachels grafwård war wid macht i Mosis tid 270 år therefter, och förmodeligen lengre sedan. **Alt Herr** Lectorens M. JOHANS SPARSCHUCHS icke mindre kiära Rachels, som på lika sätt med Patriarchinnan är honom ifråryckt, äminnelse må hos öf blifwa i wälsignelse *a*), wil jag, henne til grafwård och minnestod, men them efterlewandom och sorgandom til vnderwising och tröst wid hennes graf och begrafning, föreställa en på barnsängen afsonnad Christtrogen barnamoders salighet, efter then anledning, som war text kan gifwa mig, *Nemliga*

I Såsom grundad på en öryggelig hufwudpelare, hwilken är then **Christeliga tro**. Therom säger Paulus: **gwinan**, som i barnsbörd och födsel är stadd, och om hon ther vnder dö skulle, blifwer, *saluabitur* hon skal blifwa salig likwäl, fast hon ej allenast syndat sielf, utan ock utt Eva infört synden i werlden öfwer alla menniskior och **kommit öfwerträdelsen ästad**, såsom Pauli ord, efter war **Swenska uttolkning**, i föregående versen liuda; fast hon är stadd vnder sielfwa executionen af then förskreckeliga dom, som **GUD** sielf afkunnat i paradiset öfwer Eva och alla hennes dottrar; likwäl alt thetta oachtadt, kan **gwinan**, barnaföderstan, blifwa salig, ja, hon skal blifwa salig, om hon blifwer fast och ståndande i trone. Med **TRÖ** förstås här ingalunda ett stenbeligt förestellande och munnens skrytande, hwarmed skrymtare wilja androm inbilla, at the hafwa trona; icke heller en blott historisk

tro,

tro, then och dieflarna hafwa *b*); utan then sal-
na saliggjörande tro. Til hwilken hörer (1) en grundelig
kunnskap om Christo, then rettferdiga Guds tienas-
ren, som genom sin kunnskap gör menniskorna sa-
liga *c*). (2) en hiertelig lengtan efter JESUM och GUDS
nåd i honom, sådan, som Publicanen förklarade, sägandes:
GUD, misfunda mig öfwer mig syndare *d*); och så
som en Christtrogen hos oss sänger: När sorgen mig
trenger, efter mig förlenger, tu kantz mig betst
hugswala. Then tu wilt bewara, han är vthan
fara, tu mig förswara; mig wil jag mig befalla *e*).
Öfwer thema lengtan hafwer JESUS sielf utropat sa-
lighet: Salige äro the, som hungra och törsta
efter rettferdigheten; ty the skola måttade war-
da *f*). (3) En innerlig, symmerlig och oryggelig hjer-
tats förtrostan på JESUM, at menniskan fast och
endast dristar och liter på JESU förtienst, försoning och
förlofning, kunnandes och börandes hwar för sig säga med
Paulo: Christus hafwer elstat mig, och gifwit
sig ut för mig *g*). JESUS Christus är af Gudi
gjord mig til wisdom, och rettferdighet och hels-
gelse och förlofning *h*). Och med Thoma: min **H**er-
re och min Gud *i*). Thema tron är en Christens dy-
raste clenod, themed han drager Guds hjerta och kärlek
til sig; ty **H**errans ögon se efter trona *k*). Hon
är hans öga, themed han ser på JESUM, och finner al-
lenast i honom sin rettferdighet. Hon är hans öra, the-
med han hörer och fattar Guds ords innerliga kraft och sötma.
Hon är hans näsa, themed han drager til sig af Gudi
och hans Orde en wederrwickande lifslucht til life *l*).
Hon är hans tunga, themed han smaktar thet goda
Guds

b) Jac. 2: 19. *c*) Esa. 53: 12. *d*) Luc. 18: 13. *e*) No 14: 6. *f*) Matt. 5: 6.
g) Gal. 2: 20. *h*) 1 Cor. 1: 30. *i*) Joan. 20: 28. *k*) Jer. 5: 1, *l*) 2 Cor. 2: 16.

Guds ord och then tillkommande werldenes Kraft
 11), ja ock, huru linslig Hæren är m). Hon är
 ock hans hand, therned han emottager, omfamnar och
 behåller JESUM, och vti honom all Guds nåd, lif och
 salighet. Med ett ord: themma tron är salighetens oryg-
 gelige grundpelare; ty genom tron blifwer hjertat
 renadtⁿ), medan hon thet bestencker med JESU blod,
 hwilket, efter thet är Guds Sons blod, kan rena en
 mennisko ifrå alla thes synder^o). Och thet sådan hjer-
 tans rening är skedd, thet är salighet, som består vti
 Guds åskådande; hwarpå wi hafwe JESU fasta försäk-
 ran medelst thetta hans vtrop: Salige äro the renhjer-
 tade; ty the skola se Gud p). Genom trona nal-
 koms wi Gudi, säger Apostelen q): ju närmer eld, thes
 större varme; ju närmer Christo, thes wisare salighet:
 nalkoms wi honom i trone, så nalkas han oss med salig-
 heten. Genom trona iklåde wi oss JESUM, så-
 som våra kläder, och likasåsom inwefwe oss vti hans rett-
 ferdighet, blifwandes ock JESUS boendes i hjertat r).
 Thernu JESUS är, thet är hans himmel och tillika
 saligheten; emedan thet är ett riktigt slut, at hwar tron
 är, thet är salighet, althensfund thet är Christus, och thet är ett
 fast ord: then thet tror, han skal warda salig s).
 Item: hwar och en, som tror på JESUM, han
 skal icke förgås, utan få, ^{exet.} han hafwer ewinnerli-
 git lif t). Thema tro, som på sådant sett är salig-
 hetens oryggelige grund- och hufwudpelare, gifwes
 i döpelsen, thet Christus med henne uti klädes och salig-
 heten vti honom skenckes af nåde; ty Gud hafwer gjort
 oss saliga genom nya födelsens bad och then h. An-
 das förnyelse, hwilken han öfwer oss rikeliga
 vte

11) Hebr. 6: 5. m) Ps. 34: 9. n) Act. 15: 9. o) I Joan. 1: 7. p) Matt. 5: 8.
 q) Hebr. 8: 19. r) Eph. 3: 17. s) Marc. 16: 16. t) Joan. 3: 16.

giutet hafwer genom wår frelsare **JESUM** Christum *f*). Hon födes ock, styrkes och uppehålles af och med Guds Ord, hwaraf tron är, som **JESUM** anammar och werkar saligheten; ty ordet är en Guds kraft til salighet, them, som tro *t*), och kan göra the själur saliga, i hwilka thet plantadt warder *u*). Andteligen styrkes ock och uppehålles tron genom Christi nattwards werdiga begående; ty then andeliga nära förening, som tå sker emellan **JESUM** och the werdiga gästers själar, kan ej annat, än hafwa med sig nåd, frid, lif, frögd och salighet. Hwaraf följer nu ofelbarligen, at then, man eller qwinna, som är döpt, som hörer och hafwer med lust och lydno hört Guds **H. Ord**, och werdeligen begädt **HERRANS** Hel. nattward, then samma äger tron, genom tron **JESUM**, och uti **JESU** saligheten; och är altså hans eller hennes tro honom eller henne en oryggelig grund och hufwudpelare, hwarpå saligheten fattad och grundad är. Om nu en hafwande eller födande qwinna blifwer fast och ståndandes i thema nu beskrefna tron, tå hafwer hon, antingen hon blifwer wid lifwet, eller hon i barnsängen döer, en aldeles pålitelig salighetspelare. Fast wedermödens och swedans håftighet tyckes betaga och lifasom förqwasja hos henne *sensum fidei*; bör thet dock icke hennes eller andras hjerta bekynna; at Guds nåd bör hon sig nöga; ty hans kraft är mächtig i swagheten *u*). At hon i döpelsen worden Guds barn, hafwer hon elskat och hört Guds **H. Ord**, werdeligen nytjat **HERRANS** **H. nattward**, lefwat i böner och åkallan, och förrot befalt sin sak och själ Gudi, sinom trosfasta frälsare; så är, fast under wedermödens och swedans bitterhet något annat af otolighet och swaghet skulle spörjas, wiserligen tron hos henne, och en hufwudpelare, thet

på

f) Tit. 3:5,6. *t*) Rom. 1: 16. *u*) Jac. 1: 21, *u*) 2 Cor. 12: 9.

på hennes salighet grundas oryggeligen; ty tron är byggd på Guds nådalöftens ewiga oswikelighet och Jesu förtiensts allmen- och fullkomlighet. Jag hafwer, Herrens wälsignade, wisat eder en på barn sängen affomnad barnamoders salighet, såsom oryggeligen grundad; nu återstår, at jag ock forteligen wisar eder samma qwinnos salighet

II Såsom vnderstödd af fyra wäl passada hörnes stenar, hwilka Paulus yti texten legger likasom omkring til alla fyra hörnen af Salighets huswud-pelaren tron, hwaraf the hafwa sin yprimlse, werdighet och kraft til at trösta och om saligheten förwisa then Christ-trogna barnamoderen både vnder wedermödon, medan hon hafwande är, och vnder födslepinon, ja, ock yti sielfwa dödsens stund. Ibland the i texten nämnda fyra hörnesstenar wid salighetens huswud-pelare tron, som är til them en moder, af hwilka en Christelig barnamoder kan i nöden och döden hafwa tröst, och i trone giöra sig försäkrad om Guds nåd och sin Siäls ewiga Salighet, är efter textens anledning

THEN FÖRSTE Hennes guddomelige Kallelse, i hwilken hon efter Guds ordning kommen är. Hon warder, säger Paulus, salig genom barnsbörden, *διὰ τῆς τεκνογονίας*. Icke genom och för barnafödslen skull, såsom ett godt och saligheten förtienande werk, såsom någre Påwisse lärare theta wilja förstå, utan yti och vnder barnafödandet, såsom thet lilla ordet *διὰ* här och på flere ställen i N. Testametet betyder *er* yti. Och kan jag icke bifalla hans mening, som welat, at Paulus här med barnsbörd, *τεκνογονία*, skal förstådt Guds Sons menniskliga födelse af Maria, emedan thet (I) är ett i Skriften obrukeligt ordalag at säga, thet wi blifwe salige genom Guds Sons

födelse. (2) wore thet en *Tautologia*; emedan strax efter nemnes tron, som tilågnar sig **JESUM** totum, så wäl föddan, som korsfästad och dödad. Och (3) går thet ifrå Apostelens uppsät, som är här at trösta qwinnor emot then ångslan, som the, i anfechtningens stund, kunna sig göra theröfwer, at the warit uti Eva uphof til öfwerträdelsen, försäkrandes han them, at thet icke hindrar the-
 ras salighet, utan, om the blifwa i **JESU** Christi tro, skola the blifwa salige, ja, ock uti och under sielfwa barnsbörden, hwilken är echta qwinners kallelse; ty Gud hafwer skapat, beredt, skickat och welsignat them thertil, at the skola föda barn och menniskioslächtet genom them wid macht hållas. Emot all swårhet och farlighet, som them påkommer i echtenstapsståndet, kunna the hafwa mycken tröst af sin guddomeliga kallelse, och at the lefwa i thet stånd, i hwilket Gud them satt och så bewerdigat, at han i then **H** Skrift tilågnar sig sielfwom thet, som han qwinnomen pålagt hafwer. Genom David säger Gud til sin Son: tu äst min Son, i dag hafwer jag födt dig *v*). Genom Esaiam sade Gud til sitt folk: I som af mig i lifwe bärems, och i qwede ligger *w*). At naturlig aflelse och födelse är ett Guds werk, erkende David til Guds prisande, sägandes: tu wast öfwer mig i moderlifwet, min ben woro mig icke fördold, så jag uti thet hemliga giord war, så jag skapad war neder i jorden. Thet är i moder lifwet. *x*). Och än: tu hafwer dragit mig af mitt moderlif; tu wast min tröst, så jag än på min moders bröst låg *y*). Och hafwer ändteligen Guds Son med sin **H**. aflelse och födelse helgat qwinners aflande och födande, så at the ej allenast kunna thewrti wistast med godt samwete; utan ock thewnder af sielfwa aflandet och födandet hafwa then trösten, at
 C thet

¶) Ps. 2: 7. ¶) Esa. 46: 3. x) Ps. 139: 12-15. ¶) Ps. 22: 10.

thet är theras kallelsets sysla, then Gud them pålegger och widkennes, och Herren JESUS helgat hafwer. Kan altså en Christtrogen barnamoder med så gladt och godt samwete dö på sin barnsång, som en soldat i fält, och en martyr för Christi namns bekennele; ty hon döer ther i sin kallelse.

THEN ANDRE hörnesteinen wid Salig-
hetens hufwudpelare tron är then Christtrogna barnamoderens kärlek. Paulus säger: Hon blifwer salig, om hon blifwer i kärlekenom, som är trones frucht och dotter. Kärleken är lik en eld, som brinner upåt; men lyser och wärmer om sig å alla sidor. Såsom alla menniskiors kärlek, så bör en barnamoders brinna upåt til GUD, at hon honom elskar uti och öfwer alt, af alt sitt hjerta z); warandes genom kärleken til GUD, så förnögd med GUD, at hon i nöd och död med Assaph kan säga: HERRE, när jag dig hafwer, frågar jag efter himmel och jord icke, om mig än kropp och själ försmächtade, ästu dock min hjertans tröst och min del a). Hennes kärlek bör ock lysa och wärma omkring sig å alla sidor til nästan eller andra menniskior, at hon elskar honom, såsom sig sielf, serdels then fattiga med tröst, råd och hielp. Men aldrumast bör hon blifwa i kärlek emot sin närmasta nästa, som är hennes man och make; ty the äro begge ett kött, efter JESU ord a), och efter Pauli ord, hafwer ingen någon tid hatat sitt eget kött au). Och theme ehta kärlek ytrar och öfwar sig dageligen uti frid och sambellighet, tolamod och fördragelighet, medömkan och wemodighet, lydno och vnderdånighet, tienst och hjelpsamhet. Och thetta alt efter Herrans Guds ord och ordning, som icke låter sig disputeras eller emot sägas. Then barnamoder,

hos

(z Dent. 6: 5. a) Ps. 73: 25, 26. a) Marc. 10: 5. au) Eph. 5: 29.

hos hwilken tron är werkande genom en sådan kärlek til Gud, nästan och mannen, hon kan i nöden och i döden hafwa ett gladt mod och godt samwete, och på barnsängens dö förnögd och salig; emedan hon blifwer i kärlekenom.

THEN TREDJE hörnstenen wid Salighetens hufwudpelare tron är hos then Christtrogna barnamoderen Helgelse. Hon skal warda salig, säger Paulus, om hon blifwer i helgelsen, *ev αγιασμού eu*). Synden, som lodar wid oss, och bor uti oss alla menniskior, at ingen ibland alla kan säga: jag är är ren i mitt hjerta, och klar ifrå mina synder; hon förbiuder, at man icke kan tro, thet Paulus hafwer här ment, och welat sordra en fullkomlig helgelse; utan talar om *Sanctitate respectiva & possibili*, hwilken är the på nytt föddas plicht och egenkap, och är tvegeghanda, dels inwertes eller hjertats, bestående thevuti, at the dageligen wachta sig för syndiga tanckar, hata och fly onda begiärelser, lust, sten och tillfellen til thet ondt och syndigt är; dels utwertes eller lefwerne, at the aldrig med samtycke begå någon synd eller ond gierning. Med ett ord: at the giöra och hålla sig rena ifrå all köttets och andans besmittelse, fullbordandes helgelsen i Guds reddhoga ^a). Then echta qwinna och barnamoder, som hafwer in för Gudi thet witnessbördet af sitt samwete, at hon i giörligasta motto winlagt sig om in och utwertes helighet, både för och vnder echtenskapet hållit sitt fat i helgelse och äro ^b), hållit sig obesmittad och fört ett renligt och tuchtigt lefwerne i tanckar ord och gierningar; hon kan vnder sin wedermödo, medan hon hafwande är, och vnder swedan, med hwilken hon söder, jemwål i dödstunden, hafwa gladt mod, godt hopp och wis försäkran om saligheten.

THEN FJERDE hörnstenen wid Salighetens hufa

C 2

en) Prov. 20: 9, a) 2 Cor. 7: 1. b) 1. Thess. 4: 4.

hufwudpelare, Tron, är, hos then Christtrogna barna-
 moderen, Kyssthet. Hon skal warda salig, om hon blif-
 wer i Kyssthet. Så öfversätter vår Swenske uttolkare thet
 Grekiska ordet σωφροσύνη, som eljest heter försigtighet,
 höfslighet och mottelighet. Hvilken är en dygd, som
 bör fuller finnas hos alla menniskior, men pryder serdeles
 qwinnekonet, och theribland nödwendigt echtaqwinnor,
 som böra wara motteliga (1) uti tal och swar, at the icke
 äro förmycket munnwiga och mongtaliga, hwilket i alla tider
 hafwer mer skadat och utskämt them, än gagnat och hedrat;
 men en qwinna, som tiga kan, är en Guds gåfwa c).
 (2) uti mat och drick, at the icke äro froferskor och drin-
 kerskor, hwilket är skamligit, förtreteligit, ja ock odrägeligit.
 (3) uti kläder och prydnig, hwarom Paulus tyckes här
 egenteligen tala, emedan han litet förvt i thetta Capitel
 förefriswit qwinnom en rett wacker ock anstendig klädes-
 ordning, så ljudandes: Jag wil at qwinmorna pryda
 sig i höfweligom klädebonad med blygdachtighet
 och kyssthet, icke med slätadt hår eller guld, eller
 perlor, eller kostelig klädnad, utan såsom the qwin-
 nor höfwes, hwilka bewisa gudachtighet med go-
 da gierningar d). Hwilket samme Guds Ande genom
 Apostelen Petrum e) utförer och påyrker med flere ord.
 Then barnamoder, som emellan Gud och sitt samwete
 finner sig icke hafwa til Guds förtörnelse, andras förargelse
 och sin egen skada och wanheder i hus och omgengelse lef-
 wat, utan uti alt haft motton och ärebarheten för ögonen,
 så at hennes samwete ej gnager henne för något oanstän-
 digt upförande; hon kan under wedermödon, medan hon
 hafwande är, under födslepinnone, ja, ock under sielfwa
 dödsarbetet, hafwa ett godt hopp, wara frimodig och i
 trone förwifad om saligheten.

Si,

c) Syr. 26; 77, d) i Tim. 2; 9, 10, e) i Petr. 3; 1-6.

Si, **H**errans **L**ifselige, så hafwer jag i anledning af wår text, edor andacht förestålt en på sin barnsång affomnad barnamoders salighet, såsom (1) grundad på en oryggelig huswudpelare, som är then saliggörande **T**ron, och (2) ynderstöd med fyra wål lämpade hornstenar: kallelsen, kärlet, helgelse och kyskhet, som äro trons fruchter, påföljder och bewis, hafwande uti och af trone sin werdighet och kraft til at i nöden och sielfwa döden styrka then **C**hristtroгна barnamoderen uti hoppet och wissheten om hennes siäls ewiga salighet. **T**henna enfaldiga betrachtelse kan gifwa emne

1. Til en **G**RAFVÅRD och **M**INNESSTÖD öfwer wår i **H**erranom affomnada **C**hristendoms **S**yster, **S**alig **L**ectoriskan **A**NNA **C**ATHARINA **D**RYSEN, hwilfens andalöse kropp skal nu på stunden nedgömas i grafwens mörker, at ther kalla förgångelsen sin fader och matfarna sina moder och sina syster f), men hennes namn och åminnelse bör doch hos oss blifwa i wålsignelse; ty fast hon med lefwande och lidande icke fyllt hwarken 70 eller 80 år, kan doch om henne sägas: **H**on är snarliga worden fullkommen, och hafwer uppfyllt mong år; hennes siäl hafwer behagat **G**udi, therföre hafwer han hastat med henne utu thetta onda lefwernet ff). **O**ch en yng, som snarliga i tro och dygd warder fullkommen, fördömer monga ogudachtiga och wanartiga hustrurs longa lif g). På sin första och sidsta barnsång är hon affomnad; men hafwer så **C**hristeligen förbyt lefwat, och ther så frimodeligen dödt, at hon sielf war, och wi alle kunne aldeles wara försäkrade om hennes siäls ewiga salighet. **S**kulle i anledning af wår betrachtelse man willja upresa en grafwård och minnestod öfwer henne; så kunde, vthan at någor skulle kunna therpå tadla, thes

grund

f) Job. 17: 14. ff) Sap. 4: 13, 44. (g) v. 16.

grund- och hufwudpelare blifwa hennes in i döden be-
 ständiga **Christeliga Tro**, hwaromkring kunde läggas til
 hörnstenar, bewis och prydnad, utom Kallelsen, kär-
 leken, helgelsen och kyskhet eller mottelighet, mon-
 ga andra hennes tros fruchter och wackra qwinno-dyg-
 der. Om hennes gudachtighet, sedighet, husachtig-
 het, tyflätighet, linslighet, sachtmodighet och be-
 hagelighet i tal och omgenge, behöfwer jag icke nämna ett
 enda ord; man, husfolk, grannar, all slächten och hela
 staden wet och witnar, at hon uti thesa dygder warit be-
 römwerd och gjort sig förtient til en ewerdelig äminnelse.
 Måst gläder mig hennes saliggörande tro, som warit
 hufwud-pelaren til hennes salighet, när jag efterstannar,
 huru **Christeligen** sorgfällig hon altid warit, at styr-
 kas, förkofras och fulbordas i trone med **Guds ords lä-**
sande, hörande och betrachtande, med altarens *Sacra-*
mentets wördsamma begående, och med andächtigt **Guds**
äkallande; och huru hon in til sielfwa döden warit
 fast i trone på sin frelsare **IESUM**. Thet hon på sin
 barn- och dödsång på flere sett låt förstå. Serdeles ther-
 med at hon, då en af the närwarande rädde henne til at vn-
 der sin stora matthet laga, thet hon then natten motte komma
 til at söfwa, swarade: jag får icke söfwa, at icke min brud-
 gumme må finna mig söfwande, om han i natt skul-
 le komma at hemta mig til sig. Si, så hade hon vn-
 der största swagheten trona, och **IESUM** med sielfwa
 saligheten i tanckarna med lengtan. Må då icke hennes graf-
 wård och minnestod witna om hennes dygdaritet i
 lifwet, och om hennes wisä ewiga salighet i döden. Jag skul-
 le finna mig befogad, at theröfwer setta themma Inscriptio-
 nen: ANNA CATHARINA DRYSEN hafwer på sin
 barn- och dödsång kempat en god kamp, fulbordat
 lops

loppet och hållit trona ; ty är henne af Christo gifwen rettferdighetenes krona *b*). Här är emne

II Til **TRÖST** och **HUGSWÄLLESE** åt allom, som mena sig öfwer thetta dödsfall hafwa orsak at med domarens Jephthaks ord beklaga sig : **Aj, min dotter, min hustru, min moder, min frenka och wån, tu gör mig en stor sorg och bedröfwar mig.** Låt wara, at saknaden, som gör sorgen, är stor och hjertgripande för monsgom ; så må doch allwälds-**Herren** i himmelen hafwa loff at göra med sina lån och gåfwor hwad han wil, utan at wi i stället för wår skyldiga tacksamhet för lånet och gåfwon, med sorg och gråt förklare otolighet och misnöge öfwer lånets och gåfwons igentagande. Men, härmed må wara, såsom thet kan ; wist är thet, at emot sorgen öfwer en så kiär wåns fränfelle och saknad, är och gifwer hennes genom döden henne tilfallna ewiga salighet then kraftigasta **trösten**. Om hennes salighet äre wi nogsamnt försäkrade. Guds Ande hafwer sagt oss : om hon blifwer i trona, *σωθήσεται* så skal hon blifwa salig. Nu är ofelbart, at hon behållit trona in til ändan, ergo therföre är hon salig ; salig efter Jesu ord, och hafwer efter hans löffte af honom fådt lifsens krono *k*), uti hwilken hon, ibland ånglar och helgon in för sin himmelska brudgunnas **JESU**, lambets, stol, uti Guds åsyn, njuter en fullkomlig och ewig salighet. Hennes siäl är i Guds hand, i *Abrahams* stöt och i thet himmelska paradis, ther hon måttas med wellust, såsom med en ström *l*). Icke må någor miswonna henne sådan salighet och herlighet. Och then, som med sorg och gråt saknar henne här, wet ju hwart hon är gången, och hwar hon finnes ! Ther kan han ock i sinom tid finna henne igen 1000falt teckare och kiärare, än hon här i dödligheten nånsin kunnat wara för hans ögon. Therföre **tröste** sig här hwar och en

b) 2 Tim. 4: 7, 8, *i*) Matt. 10: 22, *k*) Apoc. 2: 10, *l*) Ps. 36: 9.

en sörgande med then dödas wisä salighet, och med thet hopp, som han hafwer, at med henne thewrti efter sin död blifwa delachtig ewinnerligen. Och om han ändteligen wil sörga, så låte han thet vara sin dageliga sörg, huru han må kunna lefwa sina öfriga dagar, såsom thenna saliga lefwat, och när stunden kommer, dö såsom hon dödt. Här är ock emne

III. Til **MRDDM** och **FRMANS**, at then wäg och thet wilkor, som qwinnom i wår text af Guds Andä är föreskrifwit, at the moste blifwa i trone, i Kärlek, Eyskhet och helgelse, om the wilja warda salige, är allom menniskiom, vthan åtskildnad af kön, ålder, stånd och annat, förlagdt. Ingen kan komma til then salighet, som ewig är i himmelen, vthan han hafwer och behåller trona in vti döden, then rettferdig- och saliggjörande tron; och hon hos honom är werkande genom kärleken ^{l)}) och at han far efter helgelse ^{m)}). Thersöre wachtom of, at wi icke bedrage och ewiglige förderfwe of med then inbillningen, at kunna blifwa salige, antingen vthan tron, eller genom en inbillad, falsk och dödt tro. Men warom förmannte och förmanom of sielfwe alla dagar, så lenge thet nemnes i dag, at för alting winlegga of och bedja Gud om trona och hennes förökelse, samt vtaf trones kraft och drift ofwa kärlek och fara efter helgelsen; giöre wi thet rettsimeliga, så stole wi, af Guds nåd i Christo, när stunden kommer, dö the rettferdigas dödt, och wår ånde warda såsom **ANNA CATHARINA DRYSENS** ånde warit hafwer ⁿ⁾). **AMEN!**

^{l)} Gal. 5: 6. ^{m)} Hebr. 12: 14. ⁿ⁾ Num. 23: 10.

PERSONALIA.

Bhuruwäl wår i Herranom afledna Christendoms
 Syfter, hvars jordeferd wi nu under händer hafwe, hwar-
 ken i lifstiden begiärt och elskat något beröm, icke heller thet
 nu efter döden för någon sin del behöfwer; lifwäl wil man
 icke förhålla henne thet äreminne, som hon med sin menlösa och ärebaz-
 ra dygda-wandel oförnekneligen af oss efterlefwandom förtient; hwilket
 ock henne tillågnar then nästan öfwer hela Christenheten af ålder weders-
 tagne och än bibehållne plägsed, at wid offentliga Begravnings-Acter
 något förmåla om theras födelse, lefwerne och död, som genom döden
 gådt utur dödligheten in uti ewigheten. Dock wil man thetta giöra i
 möjligasta förthet och enfallighet, utan allt oanstendigt orda-krus och
 missagelig widlöftighet.

Then i lifstiden Wälåreborna och dygderika, nu hos GUD ewin-
 nerligen saliga, Lectorskan, FRU ANNA CATHARINA
 DRYSEN, är här i staden GNRÖPINGS hit til werlden född
 d. 21. Januarii år 1711 af hederliga och förnåma Föräldrar. Hennes
 Fader war, tå förtiden Notarius wid Dom-Capitlet härstädes, sedan
 Græcæ Lingvæ och sidst Theologiæ Lector wid thetta Kongliga Gy-
 mnasium, samt Kyrkio-Herde wid Präbende-Pastoratet Landeryd,
 then Wälårewördige och Höglärde, langt för thetta hos GUD sa-
 lig, Herr Laurentius Drysenius, som för sin redelighet, tjenstachtighet
 och embetsnit ännu lefwer hos monga uti en äresam äminnelse; haf-
 wandes hans Fader M. Petrus Drysenius varit Kyrkioherde och Probst
 uti Kettisfad i Kinden, såsom ock åter hans Fader Mag. Samuel Dry-
 senius, hwilken för 106 år sedan blef Eloquentiæ Lector här i Linköping,
 hade lefwat och dödt en berömlig Probst uti Wadstena. Hennes mo-
 der war then Wälåreborna, dygdesamma och af allom för sin fromhet
 mycket älskade, longofedan i Herranom affömnada Matronan, Hustru
 Christina Melandra, Cronobefallningsmannens öfwer Kind och Ydre
 Härader, salig Herr Samuel Melanders dotter, och altså af en god
 och wida grenad släkt, som kunde vidare utföras.

Theske hennes t. Föräldrar skyndade så med thenna sin älskade och

önskade dotter til then andeliga födelsen, som sker i then H. Döpfelsen, at hon dagen näst efter then naturliga, är worden genom bemelte dyra Salighets medel vptagen i Guds nådaförbund i Christo, och giord til Guds barn och arfwinga til all nåd och selskwa himmelen. Wid hwilken andeliga förmohn och herlighet at hon motte bibehållen warda, hafwa Förälldrarna strart ifrå the späda åren med Christelig sit wänit och hållit henne til Gudsfruchtan, lärt henne läsa i bok och få god grund i Christendomens stycken. Hafwer ock then hulda modren icke vnderlåtit, at, så wida äldren thet kunnat medgifwa, vpfosttra henne til the dygder och öfningar, som henne framdeles kunde komma til nytto. Men, när hon knapt fylt sitt ottonde ålders år, tillfötte henne then stora sorg och swåra olågenhet, at hennes fiåra moder blef genom then timeliga döden henne ifråryckt, nemligen d. 23. Jan. år 1719. Hwar efter salig Lectoren, hennes f. Fader, fuller icke försummade, så wida han thet kunde giöra och the trågna embetssthor tillåto, at wårda sig om thenna sin f. dotters nödwändiga skötsel och undervisning; men som han wål förstod, at sådant vthan matmoder i huset icke wille efter önskan lyckas; ty resolverade han sig, til en stor del för sina f. barns nödwändiga wård och vpfosttrande, at tråda i annat gifte. Hwilket ock skedde d. 6. Febr. år 1722 med Borgmästarens och Post-Inspectorens, nu salig, Magni Kinströms Jungfrudotter, Jungfru Beata Christina Kinström. Men, som thetta ächtenskap efter knapt 7. wekors förlopp blef vphåswit genom döden, som efter rett få dagars sjukdom, bortrycte thennas hulda och wårdande Fader, salig Herr Lectoren och Ryrkioherdan, i hans bästa ålder på d. 25. April. sidstnånda år; sattes härigenom salig Lectorflan, såsom nu både Fader och Moderlös, vti ett rett beklageligt tilstånd, och moste någon tid stanna vnder sin Ensmoders och, sedan hon, året therefter, gift blef med Lectoren, nu salig, Mag. Petro Millberg, vnder Styfmodrens Moders, Encke-Borgmästarinnans Kinströms inseende. Hwarefter, emedan ingen fans af slåchten, som förmynderskapet för henne wille sig åtaga, hon år 1724 kom i mitt ringa hus, at wara min pupill och fosterdotter. Huru hon thet vti dygder, seder och slögder sig förkostrade, och huru behagelig hon sig iu lengre thes mer giörde med ödmjukhet, lydno, lärachtighet, höflighet, dygd och årebarhet, thet kan theraf slutas, at åtskillige hederlige män begiårade henne til åchta, och när omsidor thet kom til at blifwa fulbordadt, giftes hon af huset aldeles såsom en wår dotter,

saknades, när hon afflytte, och estades så länge hon lefde. År 1728. d. 1. Novembr. trädde hon, efter weners och fränders råd och tillstyrkan de, i Herrans namn uti ett Christeligt echteskap med Historiarum och Philosophiæ Moralis Lectoren, Höglärde, nu salig, Mag. Johanne Samsonio. Med hwad kärlek, lustighet, tolamod och tyflåttighet hon honom vndfågnade, bemötte och skötte vnder hela echta sammanlesnaden, och särdeles vnder hans tilstötande suifdom; thet wet hela Församlingen, och therom kan någorlunda witna then hederliga begrafning, hwarmed hon thenna sin kära Mans döda kropp til jorden lät ledsagas d. 30. Maji år 1735. Hon sörgde honom, såsom en rätt, ärebar och Gudfruchtig enckia, och hade tänckt therefter tiena Gudi all sin öfriga tid uti enligt enckiostånd; men lät dock af wener, och frender, jemwål efter Guds trofasta åkallan, intala sig til at åter inlåta sig uti heligt echta förbund med Walärewordiga och Höglärda Herr Mag. JOHAN SPARSCHEH, berömlig Eloqu. och Poëseos Lectore wid thetta Kongl. Gymnasium. Hwilket giftermål med mycken heder och glädje blef fullbordadt d. 26 Octob. år 1736. Med hwad ren echta kärlek, lustighet, ömhet, tro och huldhet hon thenna sin sednare man och maka, vndfågnat, glädt och wårdat, thet förmår jag icke säga. Han kan thet icke sielf giöra med orden; ty giör han thet med thes bittrare sorg, och thes önnigare tårar. Gud tröste honom, och läre honom med sin H. Ande, at uti Christeligit tolamod wörda sin Guds heliga wälbehag och skickelse!

Hwad salig F R U Lectorstans allmenna lesverne beträffar, så behöfwer man therom så mycket mindre nämna, emedan hwar man wet, at hon altid leswat stilla, sachtmodigt och ostraffeliga för werlden. Hennes oförsummelighet, andacht och achtsamhet wid then offentliga Gudstiensten hafwer warit för menniskiom exemplarist. Ut i kläder, tal, gång och omgenge hafwer hon icke warit högferdig och förargelig; utan ärebar, höfwiß, anstendig och behagelig. Mycket af munnen til andras dömande, förklenande och belackande hafwer hon aldrig haft; utan warit mer tyflåttig, sanferdig och lustig. Öfwer gator och gränder i hus och ut hus med sqwaller och nya tiender hafwer hon aldrig skumpat, utan warit en walande, snäll och försichtig huswårdinna, och budit til at förtjena thet lofford, som Guds Ande genom Salomo gifwer qwinnor uti thesas gyllende a b c. i Ordspråksboken. Korteligen: Hon hafwer warit emot the högre demödig och

ödmjuk; emot sina wederlikar äresam och förtrolig, emot the fattiga mild och hieselik; emot alla redelig och tienstachtig; i arbetet snäll och idog, i hushället sparsam, renlig, mottelig och ordentelig.

Sidst anbelangande Salig J. M. Lectorskans död och hadanferd, så är til wetandes, at som G. U. i thetta sednare ächtenskap (hwilket i thet förra icke skedd) wälsignade henne med lifsfrucht, at hon wardt hafwande, så blef hon ock lyckeligen förlofad d. ii. huius kl. 3. om morgonen och en glad barnamöder at en wälskapad Son; som dagen thereafter blef i thet heliga Dopet nemnd med sin saliga Morfaderns namn LAURENTIUS. Men på fierde dygnet efter förlofningen, kom henne öfwer en orwanlig Feber, som oackadt hwad flit Läkarena mot then samma använda monde, sedermere yppades wara hezig. Strax hon thenna nya swärheten om tisdagen förmärkte, kallade hon för sig sin Kiära Man, berettade thet beklageliga tilståndet, och sade sig astunda fullfölja sin vnder nestledna weto påbegynta andacht at blifwa bespisad med H. K. rans heliga Nattward, medan hon ännu, genom Guds nåd, ägde förmågo til thetta heliga werkets fullbordan; wäl märckandes, at sina, thesutan nog swaga krafter, alt mer och mer skulle förswagas, om Febern igenkomme. Sedan hon så genom thet heliga Sacramentets Christeliga ätnjutande stillat sin gudeliga lengtan, slog hon sitt sinne aldeles från alt werdligt bekymmer, och nu endast och allenast förnöjde sig i andanom af Gudeliga betractelser och psalmer, som hon dels kunde utantil, dels ock lät sig föreläsas af sin K. Man, och andra tilstådes warande; sägandes esomostast til them: jag har, Gudi loff, nu aldeles glömt werlden, så at intet af hennes Kan mig mera oroa. Och som nu thenna weton Fastelagen war ingången, war hennes högsta förnögelse, at höra talas om Jesu blodiga pino, tilfrågades the utur Kyrkjon hemkommande wänner, hwad som uti predikan om J. I. arens heliga lidande varit handladt; beklagandes sig, at just thenna tiden wara sängliggande, så hon, såsom ock altid, så mycken glädje haft hade at gå uti Guds hus. Torsdagen härpå ansatte suktdomen något heftigare, så at the ringa krafterna ju längre thes mer förtärdes; hwar vnder hon dock, som förrt wid Nattwardens anammande, aldeles hade gifwit sig vnder Guds behag, som oftast andächtigt sång, las och afallade sin Jesum om förlofning; in til Løgerdags natten, så hon, til närwarandes största förvndran, med klar och ren röst årstilliga gån,

ger repeterade then 16de versen af N:o 384. **Min kära GUD** får jag sielf se, ther ansicht' emot ansichte &c. läggandes hwar gång til wid slutet: ther får jag ock igen min hufwa **Man**, och mitt kära **Barn**. Bad sedan the närwarande läsa för sig hela thenna Psalmen, tillika med åtskilliga andra af samma innehåld. Hela Lögerdagen härpå tilbrachtes på lika sätt, så länge någon känsel och kraft ter wordt öfrige. Hwarefter hon om Lögerdags: afton aldeles tyfnade af, och låg sedan then söljande natten helt stilla och afbidade sin förlossning, hwilken ock henne wedersfors, utan något synligt dödsarbete, flockan litet efter try om Söndags morgon, som war d. 19. i thenna Februarii månad, och innerwarande år 1738. då hon helt stilla, såsom i en söt sömn, afled och wardt, såsom blifwandes i trone in til ändan, ewinnerligen salig; sedan hon här i dödeligheten hade lefwat 27. år och 1. månad. Hennes siäl är hos **GUD** i ewig glädje; kroppen står reserferdig, at nedsettas i grafwen til hwilo; men hennes åminnelse blifwer i wälsignelse; altsamman the sörgande til Christelig tröst och hugswalelse.

Hon sästwe nu i frid och ro; men wi, som än i werlden bo,
 Moste altid redo wara, wi stole ock hädan fara.
Christus Guds Son, som är wår tröst, then alla oss har återlöst,
 Han tröste oss af sin mildhet, honom ste pris i ewighet!

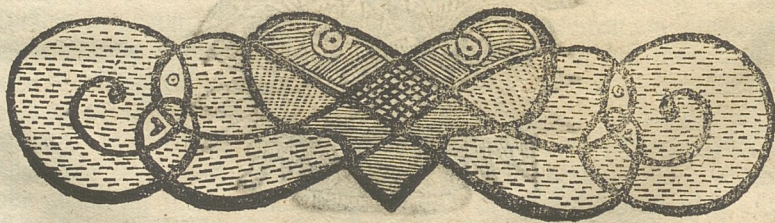
A M E N!

GRA-

GRATIARUM ACTIO.

Des thenna närwarande, högförnåma,
hederliga och Christeliga Församlingens
respective ledamöter låter Herr Lecto-
ren Mag. JOHANNES SPARSCHEUS
tillita med sin f. Swäger och flera anförwan-
ter, annåla sin ödmuika, tiens- och flitwån-
liga tacksågelse therföre, at them behagat med så
anseenlig närwarelse pryda thenna sorgeliga be-
grafnings-act, samt således förklara sitt Chri-
steliga medlidande med the sorgande, och then
sidsta årebetygelse emot then saliga döda; vtså-
standes han sig, at gerna wilja finnas hwar-
jom och enom, efter werde, stånd och
wilkor, til all mögelig tiens- och flit,
wid önskeligare tilfellen, så re-
debogen, som skyldig.

Graf.

Draf = Skrifter

† † † † † †
Ein Freund! Ach, welsch' ein Trähnen = Guß
Beftrömet deine Blaffen Wangen?
Der Trauer = Perlen bitteren Fluß
Sieht man an deinen Augen hangen.

Dein sonst vergnügt Gesicht ist jekund mißvergnügt,
Da eine schwere Last dir auf der Seele liegt.

† † † †
Ein Sorgen = Stein beklemmt Dein Herz;
(Ach, daß ich ihn zergrausen könnte!)
Dein Schmerz ist kein gemeiner Schmerz;
Das Weib, so Dir der Himmel gönnte,
Giebt ihren frommen Geist mit vielen Schmerzen auff,
Und endet Dir zur Qual des Lebens kurzen Lauff.

† † † †
Du trägst anjekt mit Jacob Leid.
Ein Benjamin wird Dir gegeben,
(O! gar zu bitter Frölichkeit!)
Und Deine Rachel mißt das Leben.
Kein Wunder, daß Dein Geist, als eine Taube girrt,
Da Deiner Augen = Lust von Dir genommen wird.

† † † †
Du gehst, als ein gejagtes Reh,
Bald hin, bald her, doch ganz verirret.
Dein Zeit = Vertreib ist Ach und Weh,
Da Dich der Liebsten Tod verwirret,
Du klagst, dieweil man Die so Dich vergnügt, gepflegt,
Ergökt, und nie Betrübt, heut' in die Grube legt.

† † † †
Mein Gönner, lege mit ins Grab,
Die Schmerzen, so Dein Herze drücken.
Wisch' Deine vielen Trähnen ab!
Laß Dich des Höchsten Wort erquicken,
Daß nach dem Regen Dir der Sonnen Glanz verspricht;
Durch Trauren ändert man des Höchsten Schicksahl nicht.

Edt

Gott schläget Dich, weil er Dich liebt.

Je lieber Kind, je schärffer Nuhte,
Er küßt Dich, da er Dich betrübt,
Er stärckt Dich bey geschwächtem Nuhte.

Wenn Du mit Petro sinckst: so hält Dich Jesu Hand.
Dein Jesus lebet noch, deckt gleich Dein Weib der Sand.

† † † †
O Freund, voll Treu und Redlichkeit!
O Mann von einen reinen Wesen!

Du Muster frommer Seltenheit,
Zum Nuß der Jugend auserlesen!

Ich bitte Dich, laß doch der Trauer bange Pein
Dich nicht zu deinem Sarg' ein schwarzer Nagel seyn!

† † † †
Auf! finde Dich in Gottes Nacht!
Laß Deiner Sorgen Nacht verschwinden!

Wann Gott genug betrübet hat:
So läßt er wieder Freude finden.

Er wird in Deinem Schiff auch bey den Ruder stehn,
Daß auff den Unglücks- Meer Du nicht darffst untergehn.

† † † †
Du hast sonst die Gelassenheit
Bey Dir den Meister spielen lassen.

Nun, wehrter Gönner, ist es Zeit,
Die Seele in Gedult zu fassen.

Kein Trauren ist so groß, es schwindet durch die Huld
Deß Höchsten, durch Vernunft, durch Zeit und durch Gedult.

† † † †
Du wirst, wenn Du dereinst erbleichst,
(Doch wird der Herr des Lebens geben,

Daß Du das höchste Ziel erreichst,)

In jenem freuden-vollen Leben
Dort für des Lammes Stuhl in Salems güldnen Höh'n
Den Schatz, so Du gemist, in ew'ger Klarhet seh'n.

Mag. HENR. JAC. SIVERS,

Der Königlich. Preussischen Societat der Wissenschaften in Berlin
Mitglied, und Compastor bey der Deutschen Gemeine zu Nordding.

För

Sör trenne är wid pass, jag skref, hur' blida solen döljde
 Sitt klara sten, och bleker bland the mörcka styar blef;
 Jag skref, hur' skeppet farligt, hwar the brusand'
 wägar följde,

Förvtan mast och styre bland mång swalg och klippor dref;
 På the beklämde hiertan af sin matta suckar häfdes,
 Och tårta ögons klara lius i salta tårar qwäfdes.

Men then förståmde Lutan fick med myer fågnad röras,

När dagen åter klarnad' up, och stormen lugnad' af.

Jag såg thet stötta skeppet in i trygga hamnen föras,

Och hiertat icke leswa mer the stumma sorgers slaf.

Man tänckte då på annat ei, än lust, än ro, och hågnad,

När nögda munnar spelte med sin tanckars inre fågnad.

Men ach! hur' tider byta sig? hur' wärlar lugn och wäder?

Hur' leker hala lyckan med en ofta ändrad gång?

Äf Lager då, Cypresser nu tillagas bör min heder,

Ät gråta öfwer then, jag ej så longe sedan sång:

En bitter saknad utaf' mong' i död förkolnad' dygder

En giltig orsak är, at man hör klagan i wår' bygder.

Från werlden hafwer Fru DRYSEN gått at i jorden göma

Sig bort. Jag mycket skulle til thes loff-ord föra an:

Men hwar och en, som henne kent, utaf' sig sielstwan döma,

Ät dygd sin förra boning nu i grafwen finna kan,

Och säga, må: Jag skulle ej från thetta stoftet bringas,

Om möjligt wor', en himla-ätt af döden kunde tvingas.

Hielp! höga himmel, huru lätt kan jordiskt wett förwirra

Sig i tin diupa rådslagd, när thet wil them mäta af?

Hur' måste dunckla ögon wid så klara lius sig irra,

Och stumma, när the se uppå ett så omätligt haf?

Här höfves endast och allen med wördnad sig förvndra;
Ty eljest skull' förmåtenhet förföra många hundra.

Man ser en gammal flera år på grafwens bräddar streta;

Här grafwes ned, then icke än sin halftwa ålder såg.

Man efter döden lenge ser en siuk i sängen leta;

Här dö, then GUD så nådig war, hon sällan suker låg.

När par, som illa sänjes, ej af döden hastigt tryckes;

En from och kärlig Fru ifrån sin Man och Barn borttryckes.

En yppig och en stolter stäl med ären synder famlar;

Här går en god och sedig Fru i grafwen skyndsamt bort.

En yrsint rasar lenge, som en blind i mörkret famlar;

Här lefwer then, som mycket mild mot alla warit, kort.

Så drager then sin dagar fram, som werlden kan förwirra;

Men hastigt dö, then icke mond om himla-wägen irra.

Skal himmelsk wisshet tå för oss, som trycks, owisligt råda?

Ell' håller jordisk lefnad för wår GUD så ringa prof?

At efter then, han hafwer kär, ej kan i werlden ståda

Sin sällhet; blifwer slutet giordt, at wara dödens rof.

All willo-tancke lär uti en sådan tancka swinna,

Och then, som himmelsk sinnad är, i himlen råkning finna.

Ty hwad är wila lifwet här, thet man förlänga söker?

Som genom stadig stjernors gång och tidens snälla lopp,

Likt stoft, hwart enda ögonbleck bort för wår ögon röker.

Hwad menniskian? ett brålligt diur, som med en jorda-kropp

Sin matta anda drager in igenom suckar diupa,

Til thes han wänder åter, och hon skal i jorden stupa.

Hon löper genom monga land; hon öfwer hafwet sumner;

Doch mäter af sin egen graf, ehwar hon nånsin står:

Ja, grafwer ned i tyster sömn the flesta lefnads timar,

Och med hwart enda steg, hon tar, mot vndergången trår.

Kring

Kring wida werlden drifstigt med sin tanckar hon spacerar,
Och hela facit aldrasidst i trången graf formerar.

Se, thetta är wår wandring här, wår id, wår goda lefnad!
Wår ro, wårt rara tids-fördrif, wår jorda-sällhets grund.
En himmelsk sinnad själ, hur' skal hon finna tå sin trefnad,
Bland sådant ynckligt gyckleri, som ändras hwarje stund?
Ho med sin tanckar högge til beståndigt wäsend' klifwer,
I sådan obeståndighet förnögger aldrig blifwer.

Når werlden fordom gyllend' war, än yng och ythan skrynckor,
Jag mindre vndrar, om hon kund' sin elskar' locka tå:
Men nu hon jern och gammal är, och full med stygga rynckor,
Ho är, som af theß sinnecka glants wel ens bedåras må?
Ty gick wår Saliga ock bort med ett förnögligt sinne
Utur thet leda huset, ther ej någon ro war inne.

Allenast tyktes wara swårt sin kåra Man förlåta
Och spåda barn, thet ännu hon sedt några dagar knapts;
Thet dubbla bandet kunde wel tå giöra ögon wåta,
Doch gaf i dödens sidska kamp, som Christen, icke tapt:
Men lät mongt tröst-rikt ord ifrån the matta läppar flyta,
Med önskan, at af himmelen ej nåden måtte tryta.

Hon slöt sin swaga ögon til; lät sälla själen wandra:
Med rimmand' ögon breddo wid står sate Maken qwar;
Thet spåda Barnet tyktes ock med gråt i waggan klandra
På himmelen, som bort från sig then ömma Modren tar.
Med solen uti huset gått, ther blifwer mörckret inne;
Och af en kärlig Wån ej mer, än högst-bedröfligt minne.

Men doch, Herr Lector, lät uti sitt stofst then döda tala.
Doch nej; Hon finnes icke ther, som uti himlen är.
Ach! om hon kunde wäckta vp en enda stund yr dwala
Then kropp, hon lemnat grafwen, ach! hwad skulle
höras här

För härlig frögd beskriwas, then ej tanckar Kunde fatta;
Men samen skulle blifwa i en häpenhet försatta.

Hon sielfwer härmas skulle tå utöfwer edra tårar;
Samt tycka, at hwar enda suck, then bröstet häfwer ut
Med bitter sweda, och än mer Ert ömna hjerta särar,
Sick hennes wundna ro förnär, och höga him'lens slut.
Hon sällar skull försäkra sig, än nu, ej lefwa kunna,
Och bedja eder höglig, ej sig thenna frögd misömma.

Hon skulle säkerlig ifrå sitt kärleks-fulla hjerta
Utgitta ymnog tröst för Er, hon hafwer elskat så:
För Er, med then hon delt i lif och död båd' ro och smärta.
Om Christeligit tolamod hon skull' Er minna på,
Och säga: hur' hon äfwen wård är at begråten blifwa,
Men aldrig wil, i Eder doct skal tröst-lös öfwergifwa.

Nå wäl, är edor ångslan stor, Herr Lector, trösten blifwer
Än större, then GUD nådig wil i Ert beklända bröst
Nedsända. Eder salig Fru til slut jag här upskrifwer,
Med alla them, som henne kânt, thet minne tilen tröst:
Hon har i werlden lefwat kort; men lefwat ett
För them, som heligt önska sig at lefwa dygdens
exempel
tempel.

W. A. WENNERDAHL.

U skiftas om allt i Naturens rike,
Then för en stund sprang glad til Årons flott,
Nu måste straxt ifrå thes portar wisa,
Och mislynt nog med döden kasta lott.

Then för en stund af skatter kunde skrjta,
Them i en hand af mull han nödgas byta.

Then uti mache och wisbet tvektes poeka;

Then utaf konst war ferdig, käck och wig,

J ögna = blick för mörekrets Kong måst bucka

Thes enwälds = macht ock underkasta sig.

Then rolig nu i lyckons flöte leker,

J morgon är af dödens ångest bleker.

Ej ljan skarp then sagra blomman stonar,

Och skäran ej af axets frodnad rörs;

Fast skönhet ock ett fagert anlet bonar;

Fast yngdoms ar en manna = mognad för;

Doch döden ej slitt nånsin plågar röra,

När til fördärf han skal sin lja föra.

Doct ett jag wet, som dödens wälde manar,

Som i thes garn ej låter snärja sig,

Som förrän tid' kan räfna yp sin anor,

Som war förr'n död förkunnade oss krig;

Thes namn är dygd, thes ätte från himlen ledes,

Thes boning ock af Herrens ord tilredes.

Men ack! hwad är för sorga = post, som höres?

Hwad är för slag en ostånd lita slår?

Hwad inkast mig af ångslig' hjertan gjöres?

Si, Fru DRYSEN på swarta bären står:

En dygdens wän är fallen för then lja,

Som tu ju wil för dygden ej skal bja.

Thet är wäl sant, at wi med tårar finne

Ett fruchtbart trä i dygdens örte = gård

Nu är spruckt, thes jord är lagd i linne;

Men själen är i mächtig ångla = wård.

Thet är wäl sant, at döden hafwer wunnit,

Och Fru DRYSEN, en dygdens wän, förswunnit.

Dock skal thes dygd på jorden aldrig glömmas;
 Thes wackra loff sitt nedan aldrig se;
 Thes sedighet i jordens grus ej gömmas;
 Med thes beröm ej någon werling ste.
 Men Fru DRYSEN, thes slit och dygder alla,
 Br minnet wårt ej skola nånsin falla.
 Så blir så sant, at dygd af död ej tåres,
 Fast tid och död the thepå gjöra ett.
 Och säll är then, som så af dygden nåres,
 At tiden kan thes namn ej gjöra ledt,
 Then kan med frögd se jordehyddon brytas,
 Som wet, at ej skal himlens hydda tryta.
 Men, HERRE GUD, wi dock tin wisshet hylle,
 Nog hade Tu wår dödas lefnads-glas
 Ännu en gång af nåde kunnat fylla,
 Thet wärdat så, at thet ej gått i kras.
 Hwi skulle Tu så kära hjertan dela?
 Hwi låter tu så tullfritt döden spela?
 Men stige wi på Jacobs stegan rätta,
 Titt helga ord, up til tin wisa nåd,
 Så finne wi, ach! ach! med wördnad thetta,
 At namnet titt är underlig och råd.
 Wi finne ock, at tu plår tina rycka
 Br olycks-storm, som onskon måste trycka.
 Förthenstull, J, hvars hjertan ångslan flämmer,
 Som ögon Er i bitter tåre-lut
 Nu skölen, ach! nu sorga-tonen flämmer;
 Ty hwad är stedt, är stedt af GUDS beslut.
 Then samare wet the swåra såren hela,
 Och kraftig tröst at tryckta hjertan dela.
 Men Fru DRYSEN, som från oss hastwer gångit,
 Nu såfwe sött, sig hwile uti ro.
 Ty stålen har af Arons hand vndfångit
 En seger-Krants, en lön för kamp och tro.
 Hon skiner nu och bland Guds Änglar klara.
 För Lambets står, thes seger-sång ej sparar.

W. J. WETTERLING.

† † † † † †

Nå må wäl icke bli af hjertans sorg betagen?
Si, dygdens bild, wår wänn, här ligger nu kullslagen
Af grymma dödens mackt, som rett fromt hjerta bar,
Och för sin rena dygd af allom elstād war.

† † † † † †
Ach! döden är så grym sitt swära wälde idka
På oss, at intet fins, som kan hans hårdhet blidka;
Han anser ej person, dygd, fromhet icke rår;
Kund' thetta hjelpa, låg wår Sälla; ej på wår.

† † † † † †
En utaf allsköns dygd, tucht, ärbarhet och heder,
Med fromhet, kärlek ren, samt slögd och ädla seder,
I ren Gudsfructtan ock, Theß siäl så riker war,
Att hon med retta namn af dygde = boning bar.

† † † † † †
Hon lik en däg'lig ros bland törn och tistel marga,
Saf härlig lucht från sig åt thenna werlden arga:
Hon lyfte utaf dygd, Gudsfructtan, kyskhet, tucht,
Bewisandes sin tro utaf theß ädla fructt.

† † † † † †
All theña werldens pracht, gods, guld, och rikdems håfswor,
Att jordiskt, såg hon an för blinda lyckans gåfswor:
Fast lika håfswor hon i all sin rum nog såg,
War hon i them ej nögd, slöt Jesum i sin hog.

† † † † † †
Ach! at i werlden här the onda längst få triswäs;
Men dygden måste snart ifrån sin boning driswäs.
Ach! huru kommer thet, the finnas dock så få,
Som af ren kärleks nit rett dygda = wägen gå?

† † † † † †
Si, så hwar dag och stund, oss döden fast bedröfswar,
Tå han wår' wänner kär', släckt, syster, och beröfswar:
Ja, thet oss kårast är, han snarast från oss tar,
Theraf en dubbel sorg i hjertat stadnar qwar.

Men

Men, fatter dock nu tröst, Sorghundne; Edra tårar
Then högste stilla kan; han helar hwad han sårar;
Han gör alt wäl och rett; alt hör ju honom till,
Han tar til sig hwad som han kärast har och will.

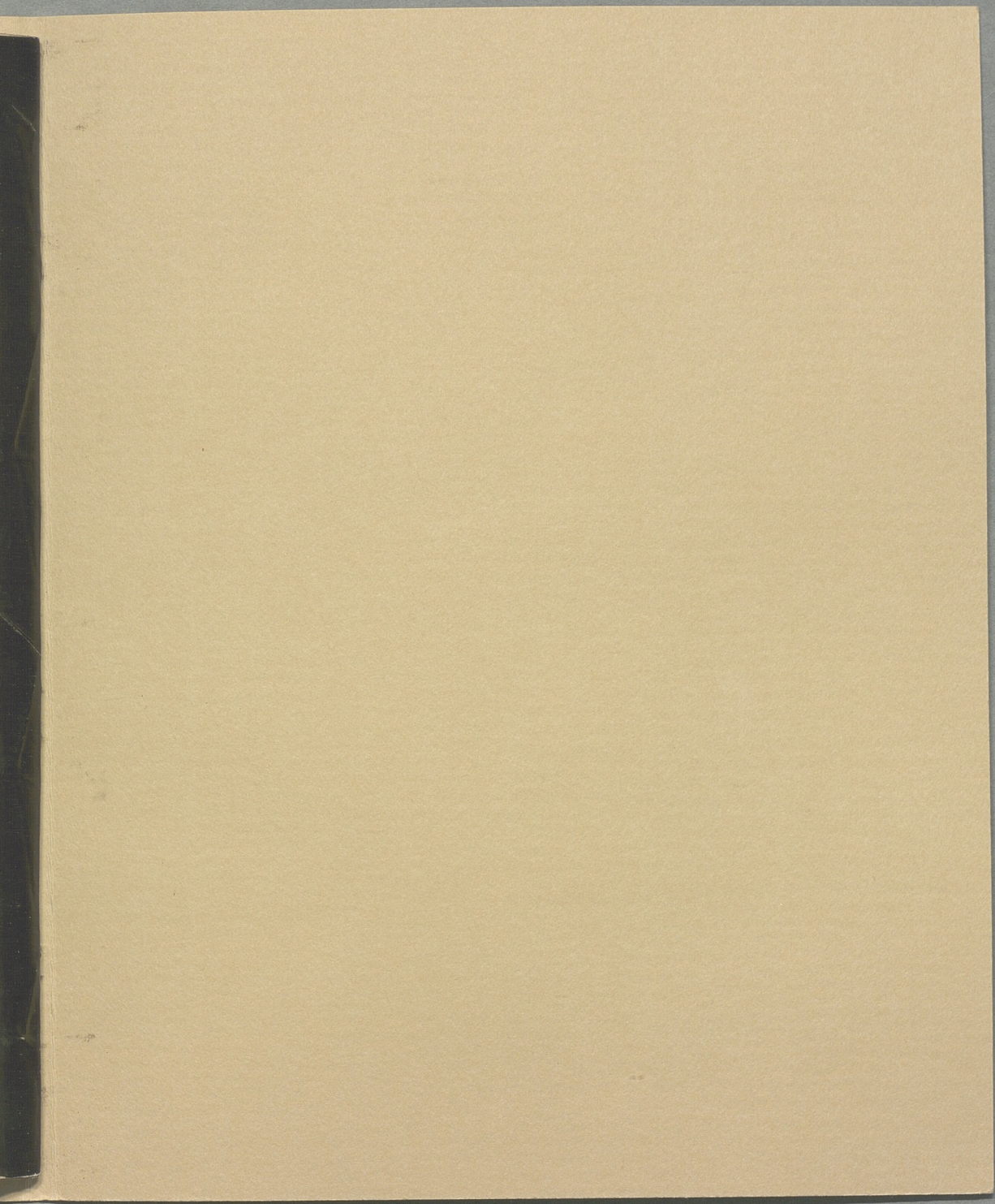
† † † † † †
Fast I Er sälla här bland oss wäl måsten sakna,
Hwaraf en hjertans sorg hos eder städs mond' wakna:
Dock warer wid godt mod, hon är ju icke död,
Men är utgången från osäg'lig qwahl och näd.

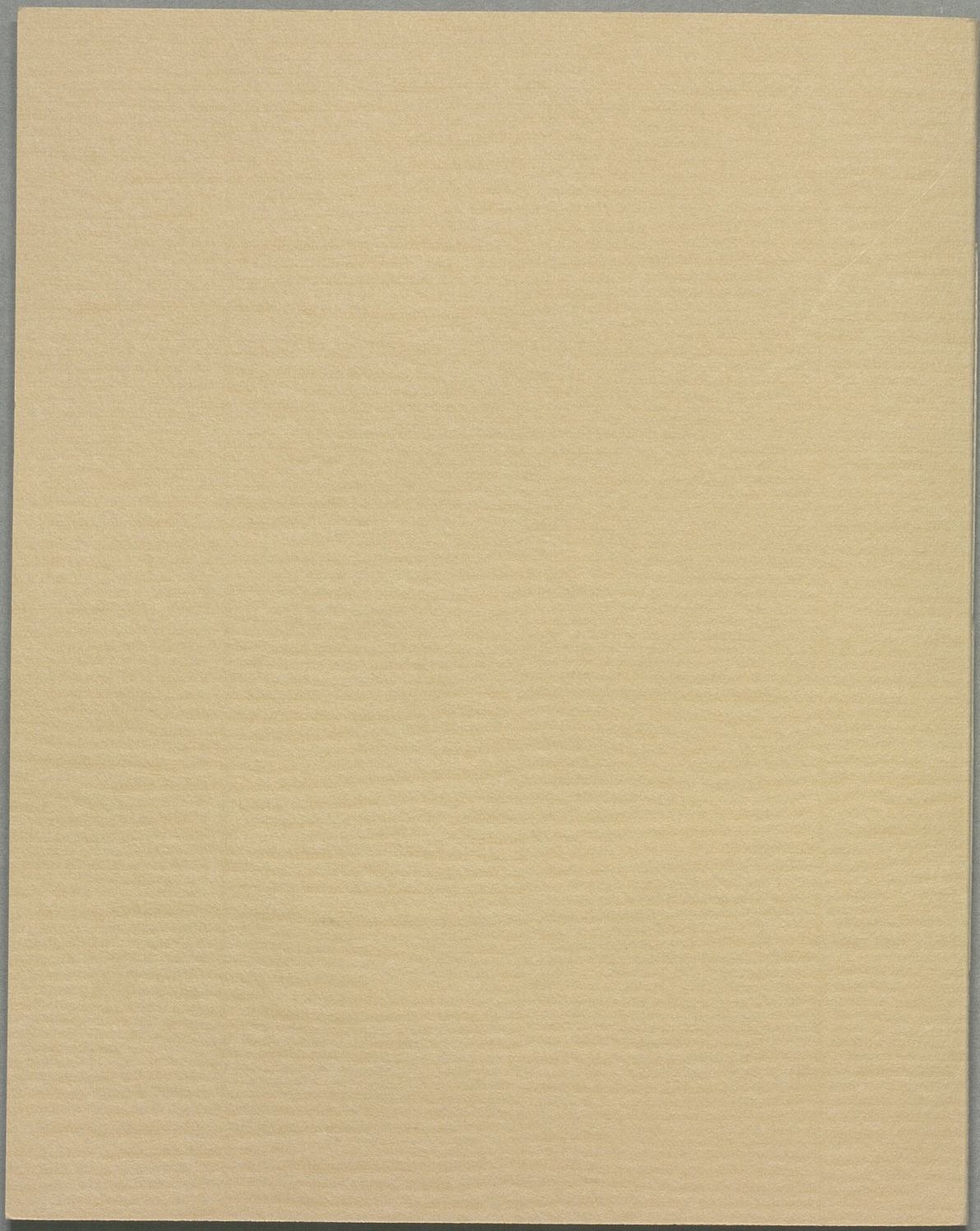
† † † † † †
Hon har en liten stund förryt then wägen wandrat,
Som wi måst' alla gå aldeles oförändrad;
Thes kropp nu friad är från klagan, grät och sorg,
Men hennes siäl har frögd i himlens sälla borg.

† † † † † †
Säll hon som af Guds näd så wäl har humnit kända,
At hon kött, satan, werld, med trona kunnat dämpa;
Therfore har hon fått sin stora seger-lön,
Af HErrans milda hand, en himmelsk krono stön!

J. H. W.

www.books2ebooks.eu